

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI. POSAMEZNA ŠTEVILKA 50 PAR

LUKRA Z NEBA

VERSKI • LIST • ZA • MLADINO

LETO IV.

1933/34.

ŠTEV. 9.

Za Jezusa v smrt

Majnik prihaja!
Čisto Devico
z ljubljenim Sinom
vodi iz raja.

Majnik že poje
Materi sveti
v radosti vneti
pesmice svoje.

K bujnim livadam
majnik se sklanja.
Zvon iz daljave
nežno pozvanja:

»Cvetk naberite,
božji otroci!
Majski Kraljici
v dar jih nesite!«

K Šmarnici rajski
vsi pohitimo,
srčeca čista
ji poklonimo.

Majniška Roža
tiho odzdravlja,
z ljubljenim Sinom
nas blagoslavlja.

Moj najljubši gost

Metela je bila plemenita gospa v starem Rimu. Imela je edinega sina, ki mu je bilo ime Flavij. Bil je že več let vojskovodja na bojnem polju. Nekega dne je prejela mati vest, da se njen ljubljeni sin vrača kot zmagovavec in da je že blizu mestnih vrat. Od vseh strani so zveneli veseli klici: »Zmagovavec se vrača! Flavij prihaja!«

Metela skliče hitro svoje sužnje in jim polna radosti naroča: »Moj sin Flavij bo v kratkem prišel domov. Posnažite palačo, da ne bo nikjer tudi najmanjšega praška. Znosite najlepše cvetlice z vrta in ovenčajte hišo z rožami, lilijami in palmami. Nobene stvari ni škoda, nobena stvar ni prelepa, da z njo proslavimo prihod Flavija, mojega sina, ki zasluži, da najde hišo kar najlepše okrašeno. Flavij je moj najljubši gost.«

Prvoobhajanci! Kajne, kako se je trudila ta mati, da bi lepo sprejela svojega sina. Hišo je dala očistiti in okrasiti.

K tebi bo pa prišel mnogo večji gost, Kralj nebes, tvoj ljubljeni in dobri Zveličar. Kakor je storila Metela, tako stori tudi ti! Očisti in okrasi hišico svojega srca.

Tvoje srce mora biti brez vsakega greha. Proč torej z jezo, preprirom, trmo, černostjo in lenobo!

Tvoje srce mora biti okrašeno z živo vero, svetim upanjem in gorečo ljubeznijo do Jezusa.

Če boš prvo sveto obhajilo prejel dobro pripravljen, potem boš tudi dalje prejemal sv. obhajilo vredno in pobožno. Postajal boš vedno boljši in svetejši in čisto gotovo boš prišel nekoč k Jezusu v sveta nebesa.

V mesecu majniku izpolnajte Jezusove dneve kar se da natančno in darujte vse žrtve za prvoobhajance, da bi dobro pripravljeni in vredno prejeli Jezusa v srce.

Majnik prihaja

Žalostni časi so bili tedaj na svetu. Duhovnik ni smel brati sv. maše javno, ampak le na skrivaj. Hudobni vojaki so na to vneto pazili. Gorje duhovniku, ki so ga pri svetem opravilu zalotili. Izpred oltarja so ga vlekli v ječo, svete hostije pa so pometali po tleh in jih pohodili.

V bližini majhne obmorske vasice sta živeli v tistih temnih dneh mala Lucija in njena mamica. Njuna hišica je bila v samotni sredi gozda. Dobri vaški župnik se je zatekel k njima, preoblečen v delavca in spremenil je eno izmed njunih sobic v kapelico. Vzidal je v steno skrinjico, v katero je postavil ciborij z ljubim Jezusom. Ključek od tega preprostega tabernaklja pa je izročil mali Luciji, ki je bila radi tega vsa srečna in blažena. Nosila ga je na svilnatem traku okoli vratu. Župniku je rekla: »Tega ključka ne dam za vse na svetu nikomur drugemu, kot edino vam, gospod župnik, in če tudi bi morala umreti.«

Vsako nedeljo je prišel župnik v to hišico in bral sv. mašo. Kdorkoli izmed vaščanov je le količkaj mogel, se je svete maše udeležil.

Duhovnik jim je vsako nedeljo znova zabičaval, da naj o teh skrivnih pobožnostih vsi molče. Nekaj strašnega bi se zgodilo, če bi sovražniki zvedeli za njih tajno zbirališče. Vsi so slovesno obljubili, da hočejo molčati.

Bil je vroč poleten dan. Vaški možje so lovili ribe, žene so bile na polju, župnik pa je v okolici obiskaval bolnike.

Lucija je bila čisto sama doma. V tiho pobožnost zatopljena je sedela na nizkem stolčku in ljubeče zrla omarico, v kateri je bil skrit Kralj nebes in zemlje pod podobo kruha. Z njim se je zaupno pogovarjala in krčevito pritiskala sveti ključek na srce.

Naenkrat začuje deklica surovo kletev in vrata se hrupno odpro. Prestrašena plane kvišku in prebledi kot smrt. Dva močna vojaka stojita pred njo. Nekdo jima je izdal skrivnost.

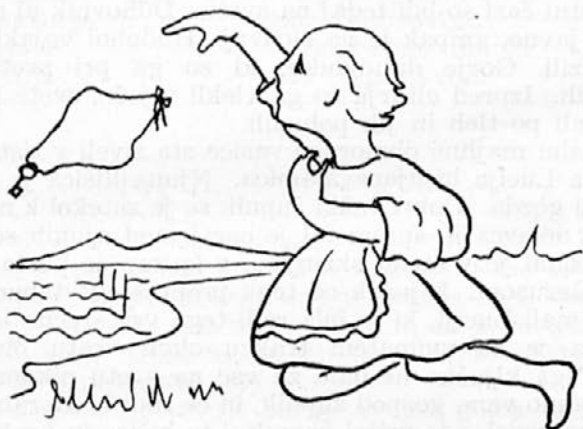
»Lahko delo naju čaka«, zarjove prvi.

»Hej, čarovnica«, se zadere drugi nad Lucijo, »tako j nama povej, kje je spravljena tista zlata reč — ne vem kako ji že pravite. Pokaži hitro, ker gotovo dobro veš!«

Lucija pa je vedno huje trepetala. Z obema rokama je pokrila ključek in ga pritiskala na srce in ni odgovorila niti ene besedice.

»Govori vendar«, je zavpil vojak še enkrat nad njo in jo pri tem močno stresel, da so se sirotici vsule solze iz oči.

Tisti trenutek ji je pa gotovo sam Jezus dal dobro misel. Med tem, ko sta oba moža preiskovala sobo, je deklica pobegnila in je tekla, kot vitka srna, brez prestanka naprej in naprej proti morju!

V vodo je vrgla ključek od tabernaklja ...

Vojaka besno zakolneta in jo udereta za njo, toda deklica je urnejša. Od daleč vidita, kako je dvignila roko in nekaj svetlega vrgla v morje, nato pa se je zgrudila na tla.

V vodo je vrgla ključek od tabernaklja, da bi ga hudobna moža ne našla pri njej. Ta dva sta pa kar besnela od jeze, ko sta planila na ubogo na tleh ležečo deklico. Luciji se je vlila kri iz ust in nosa in je negibna ležala na tleh.

Vojaka sta zarežala vanjo: »Čarovnica, povej, kje je zaklad; ali pa te ubijeva.«

Lucija pa ni ničesar odgovorila.

Tedaj pograbi eden izmed divjakov ogromen kol in udari deklico z vso silo po glavi.

Lucija sklence ročice in zašepeče:

»Zate, moj Jezus, zate umrjem ... Za vse na svetu te ne izdam ...« in je umrla.

Stara ženica je vse to videla skozi okno svoje kolibe.

Lucijina mati pa je bridko jokala. Toda, ko ji je gospod župnik rekel: »Srečna mati ste vi, ker ste mati mučenke presvetega Zakramenta«, tedaj se je iz celega srca veselila, da ji je Gospod vzel v nebesa tako svetega otroka.

Obhajilni šopek

Francek je bil dober, ljubezniv in pobožen fantek. Velika sreča se mu je smehljala tisto leto: v kratkem bi moral prejeti prvo sveto obhajilo.

Njegov oče je bil surov človek in velik pijanec. Ves prisluženi denar je sproti razmetal za žganje. Uboga mamica in Francek sta morala često stradati. Mamica je služila pri tujih ljudeh, da je mogla kupiti kruha zase in za otroka.

Nekaj tednov pred Franckovim prvim sv. obhajilom je pa svoje delo podvojila, ker je hotela kupiti sinčku novo obleko, nove čevlje in novo perilo. Pa še nekaj mu je hotela kupiti: prav lep šopek, kakršnega imajo za ta najlepši dan tudi vsi drugi otroci.

Dan prvega sv. obhajila je prišel. Francek je umil svoje drobno srce pri sv. spovedi tako, da je bilo vse svetlo, jasno in veselo v njem. Zvonovi so svečano zazvonili, ko je stopil deček v svoji novi obleki k mamici. Mamica mu je pripela z vso ljubeznijo na prsi šopek nežnih belih cvetic. Čelo mu je pobožno prekrižala in mu rekla: »Francek ostani tako čist, kot te bele cvetke. Ostani vedno tako nedolžen in ohrani šopek tudi še po moji smrti.« Pri tem je padla na bele cvetke vroča materina solza.

Malo dni za tem je mamica vsled prevelikega napora zbolela. Legla je v posteljo in nikdar več ni iz nje vstala.

Mamica je umrla. Oče je sedel v gostilni pijan. In Francek? Zgrudil se je ob materini smrtni postelji na tla in milo jokal.

Še istega dne so ga prenesli v sirotišnico. S seboj ni vzel drugega, kot svoj obhajilni šopek, ki ga je spominjal na njegov najlepši dan in na njegovo ljubo mamico.

Mamica mu je pripela z vso ljubeznijo na prsi šopek ...

Francek je bil z ostalimi gojenci sirotišnice na izprehodu. Nekoliko vinjen šofer je nerodno zavozil sredi med prestrašene dečke in povozil Francka. Siromaček je krvavel zelo hudo na glavi. Ko so ga prinesli v zavod, je vprašal sestro: »Kje je moj šopek?« Sestra se je ljubeznivo nasmehnila in mu ga je dala. Deček ga je pritisnil na ustnice in je vzdihnil: »Mamica, šopek sem ohranil!« Nato je umrl.

Predragi prvoobhajanček! Tudi ti shrani svoj obhajilni šopek za spomin na najlepši dan celega življenja. Še bolj pa varuj beli šopek svoje duše, to je posvečujočo milost in vsak dan ponavlaj vzdihljaj: »Moj Jezus, iz ljubezni do tebe ne bom storil nobenega smrtnega greha več!«

Jezus prvič pri meni

Kristus Kralj prišel je danes
v mojo dušo koprnečo,
prvič mi v srce položil
je v resnici pravo srečo.

Kristus Kralj prišel je k meni,
ne odet v sijaj zlata;
ves žarel je le v ljubezni
najsvetejšega Srca.

Jezus moj, pozdravljen bodi,
ti zaklad vse sreče moje!
V znak hvaležnosti velike
duša hvalnico ti poje.

Sonja.

Večna luč

V vsaki cerkvi in kapeli, kjer stanuje ljubi Jezus, gori pred tabernakljem večna luč ponoči in podnevi. Če bi znal ta rdeči plamenček govoriti, bi nam tole povedal:

»Tu gorim za dobrega Odrešenika, v njegovo čast. Vsake-mu človeku, ki stopi v cerkev, povem, da stanuje Jezus v ta-bernaklju in vsakega lepo prosim, naj Jezusa pobožno pozdravi. Kako zelo se veselim, da morem vedno goreti v njegovi bli-žini.«

Imenuje se večna luč zato, ker nikdar ne ugasne. Cerkov-nik ji prilije vsak dan novega olja in luč gori brez prestanka v Jezusovo slavo.

Tudi v tvoji duši, dragi moj prijateljček, gori lučka, ki ne sme nikdar ugasniti. Pri svetem krstu ti je prvič zagorela. Pravimo ji posvečujoča milost. Pazi, da ti postane ta lučka več-na luč, pazi, da ti nikdar ne ugasne. Prilivaj ji vedno novo sveže olje. Novo sveže olje pa ji boš prilival, če boš prejemal pogosto ljubega Jezusa v svoje srce. O potem bodi brez skrbi: lučka posvečujoče milosti ti ne bo nikdar ugasnila. Gorela bo v tvojem srcu vesela in čista prav do konca dobremu Zveličarju v čast, ki je tudi nas ljubil do konca.

Moč presvetega Rešnjega Telesa

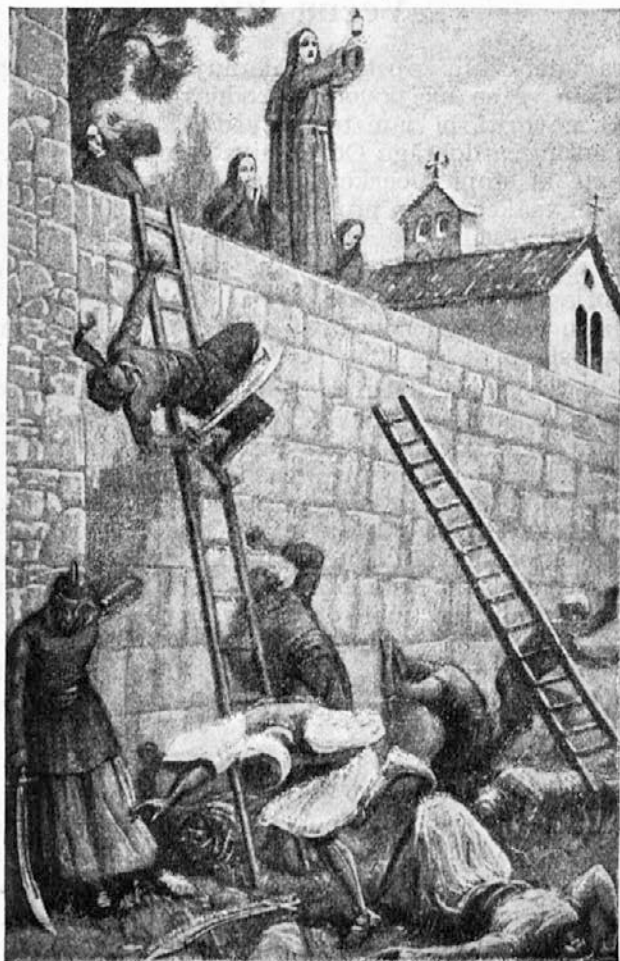
Pred nekako sedemsto leti je vladal cesar Friderik II., ki je bojeval hude boje v Italiji. V svoji armadi je imel prav različne ljudi, tudi take, ki niso bili nič kaj pobožni. Imel je celo mnogo Saracenov; to so pa ljudje, kakor veste, ki niti v Kristusa ne verujejo.

Četa Saracenov pride nekoč v bližino samostana, kjer je živela nedolžna devica sv. Klara z mnogimi pobožnimi redovni-cami. Ko zvedo Saraceni, kdo prebiva v samostanu, sklenejo samostan napasti in redovnice oskruniti.

V temni noči se vržejo grozno tuleči na samostansko ob-zidje in plezajo po lestvah navzgor.

Prestrašene se zbero sestre okrog svoje predstojnice svete Klare, ki je bila bolna in je ležala v postelji. Kako bridko je to zanje, ko mora gledati svoje zdihujoče in jokajoče sestre, pa jim ne more pomagati.

Toda modra predstojnica ne obupa. Lepo prosi sestre, naj

Brez misli poskačejo z obzidja in zdirjajo kot obsedeni od tam.

jo neso v kapelo. Tam zmoli kratko molitev in vzame nato monštranco s sv. hostijo iz tabernaklja.

Redovnice neso sv. Klaro na prosto, napadalcem nasproti. Saraceni so že na obzidju. Meči in sulice se pošastno bleste v luči njihovih plamenic. Toda svetnica se za vse to ne zmeni in dvigne proti njim monštranco.

Tedaj prevzame vojake nedopovedljiv strah. Sami ne vedo,

kaj jim je. Brez misli poskačejo z obzidja in zdirjajo kot obsedeni od tam.

Kdo more popisati, kako toplo so se redovnice zahvalile Jezusu v najsvetejšem Zakramentu za čudežno rešitev.

— — — — —

Tudi nadte prihrume včasih divji Saraceni, t. j. hude skušnjave. Kje boš iskal v teh nevarnostih in stiskah pomoči?

Obrni se z vsem zaupanjem k svojemu najboljšemu prijatelju, k Jezusu v tabernaklju. Jezus je Kruh močnih. Pobožno in pogosto ga prejemaj v svoje srce — in tvoji dušni sovražniki bodo bežali od tebe.

Kako boš preživel čas priprave na prvo sv. obhajilo?

1.) Opravljaj z veliko pobožnostjo svojo jutranjo in večerno molitev.

2.) Vsak dan obišči ljubeza Jezusa v cerkvi in zmoli Očenaš, da bi vredno prejel Gospoda.

3.) Starše in predstojnike ubogaj na prvo besedo!

4.) Bodi vesel, ne pa razposajen!

5.) Pogosto se spomni med dnevom, da je najlepši dan tvojega življenja že zelo blizu.

6.) Skrbno se varuj vsakega, tudi najmanjšega greha.

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

Okrenil sem se in zapazil zalega fantka, ki je imel kakih pet let; pritekla pa je s svojo pestro tudi njegova sestra, stara morda tri leta.

»Jakec, kaj si pa povedal ubogemu osliču?«

»Pravim mu, naj gre z menoj k stari mami; ubožec je čisto zapuščen.«

Ivica: »Saj res, Jakec, kar vzemiva ga! Fanči! Fanči! Jahala, jahala!«

Pestrna mi je punčko posadila na hrbet. Jakec me je pa hotel voditi, pa nisem imel uzde.

»Čakaj, Fanči,« reče fantek, »robec mu bom privezal okoli vratu.«

Jakec je poskusil, pa robec je bil za moj vrat premajhen; pestrna mu je dala še svojega, pa tudi zdaj še ni šlo.

»Joj, Fanči, kaj naj naredimo?« je začel jokati.

Pesterna: »Morali bomo iti v vas po uzdo ali vsaj po vrv. Čakaj Ivica, da te postavim na tla!«

Ivica pa se oklene mojega vratu: »Ne, ne ne maram dol. Hočem ostati na oslu, da me nese domov.«

Pesterna: »Ampak saj vidiš, da nimamo uzde, da bi ga gnali, sam se pa tudi ne premakne.«

Jakec: »Čakaj, Fanči, boš takoj videla. Vem, da mu je Sivček ime, mati Taškarca mi je povedala. Jaz ga bom lepo objel in pobožal, pa boš videla, da pojde za menoj.«

Jakec se približa mojemu ušesu, me poboža in mi reče prav lepo potihem: »Sivček, priden bodi, pa lepo stopaj, saj vidiš, da te Ivica jaha, jaz pa lepo prosim.«

To zaupanje dobrega fantka me je ganilo. Z veseljem sem opazil da ni iskal palice, ki bi me z njo pognal, ampak mi rajši ljubeznivo in prijateljsko prigovarjal. Zato sem pa tudi jaz začel takoj stopati, kakor hitro me je pobožal in izrekel svojo prošnjo.

»No vidiš, Fanči! Sivček me razume in rad me ima!« je vzkliknil Jakec, ves žareč od veselja in oči so se mu svetile, ko je stekel naprej, da bi mi kazal pot.

Pesterna: »Saj osel ne more razumeti! Zato stopa za teboj, ker mu je tukaj dolgčas.«

Jakec: »Ja Fanči, pa saj vidiš, kako lepo mi sledi!«

Pesterna: »Zato, ker mu diši kruh v tvojem žepu.«

Jakec: »Ali misliš, Fanči, da je lačen?«

Pesterna: »Najbrž, le poglej ga, kako je suh!«

Jakec: »Joj saj res! Ubogi Sivček in jaz se še spomnil nisem, da bi mu dal svoj kruh!«

Takoj je potegnil iz žepa kos kruha, ki mu ga je bila pripravila pestrna za malico in mi ga pomolil.

Užalilo me je, da je pestrna tako slabo sodila o meni, zato sem hotel pokazati, da se moti, ako misli, da grem za Jakcem iz sebičnosti in da tudi Ivico nesem samo iz naklonjenosti in pa ker sem pač dober.

Nisem se torej zmenil za kruh, ki mi ga je ponujal Jakec, ampak sem mu jel lizati roko.

»Fanči, Fanči, roko mi liže, joj, kako je prijazen! Kruha še ne mara ne! Ljubi moj Sivček, kako te imam rad! No Fanči, zdaj pa sama lahko vidiš, da gre zato za menoj, ker me ima rad, ne pa zavoljo kruha!«

Pestrna: »No, saj je prav, če verjameš, da je tvoj osel vzoren in boljši od drugih oslov. Jaz zase pa vem, da so vsi osli trmasti in hudobni, zato jih ne maram.«

Jakec: »Oh Fanči, saj vidiš, da ubogi Sivček ni hudoben; kar poglej, kako mi je dober!«

Pestrna: »Bomo že videli, če bo zmerom tak.«

»Kaj ne, Sivček moj, da boš meni in Ivici zmerom dober,« reče Jakec in me poboža.

Obrnil sem se k njemu in ga pogledal tako udano in milo, da je to takoj opazil, čeprav je bil zelo mlad; nato sem se pa takoj okrenil k pestrni in jo tako divje pogledal, da je tudi ona to videla in takoj rekla:

»Kakšno hudobno oko ima! Prav zloben je videti; tako me je pogledal, kakor da me hoče požreti.«

»Joj Fanči, le kako moreš tako govoriti! Mene pa gleda tako milo, kakor da me hoče objeti.«

Oba sta imela prav, jaz pa tudi. Sklenil sem, da bom za Jakca in Ivico in za tiste, ki bodo z menoj dobri, storil vse, kar bo mogoče; a udal sem se tudi grdi misli, da bom hudoben do vseh, ki bodo z menoj grdo ravnali ali pa me zmerjali kakor na primer tale pestrna. Prav ta moja maščevalnost me je pozneje pahnila v velike nesreče!

Tako smo torej hodili in kramljali in kmalu prišli v grad Jakčeve in Ivičine stare mame. Pustili so me pred vrati in jaz sem kot dobro vzgojen osel čakal ne da bi se ganil; niti trave se nisem dotaknil, ki je rasla ob peščeni stezi.

Kmalu se je zopet pokazal Jakec, ki je vlekel za seboj svojo staro mamico.

»Le pogledjte, babica, le pogledjte, kako je krotak in kako me ima rad! Samo pestrni nikar ne verjemite, lepo vas prosim.«

»Ne, babica, nikar ne verjemite, lepo vas prosim,« je ponovila še Ivica.

»No,« se nasmehne babica, »si pa oglejmo tega slavnega osla!«

Stopila je k meni, se me dotaknila, me pobožala, me prijala za ušesa, celo na gobec mi je položila svojo roko in jaz se še zmenil nisem, da bi jo ugriznil ali pa da bi hotel proč.

»Pa je res zelo krotek videti. Le kako si mogla reči, Fanči, da se ti zdi hudoben?«

Jakec: »Kajne, babica, kajne, da je priden in da ga moramo obdržati, kajne?«

Babica: »Seveda se tudi meni zdi zelo priden, srček moj. A pomisli vendar, da ni naš! Ne smemo ga obdržati, ker ga bo hotel imeti njegov gospodar nazaj.«

»Nima gospodarja, babica«, pravi Jakec.

»Res nima gospodarja, babica,« dostavi Ivica, ki je vedno ponavljala, kar je rekel bratec.

»Kako? Saj to ni mogoče!«

Jakec: »Pa je tako, babica, mati Taškarca mi je povedala.«

»Kako je pa mogel zanjo pridobiti v tekmi prvo nagrado? Zato, ker si ga je ona od nekoga izposodila!«

Jakec: »Ne, babica, sam je prišel na dirkališče. Hotel je teči z drugimi osli. Zato je mati Taškarca zanj plačala, da je smel zanjo dirkati. Gospodarja pa nima. To je sivček, osliček uboge Pavelce, ki je umrla. Potem so ga njeni starši spodili od hiše in vso zimo je preživel v gozdu.«

Babica: »Joj, praviš, da je Sivček? Tisti slavni Sivček, ki je Pavelco enkrat celo iz ognja rešil? No, to sem pa zelo vesela, da ga poznam; res je čudovit in nenavaden osel!«

Stopila je naokoli in me ogledala od vseh strani prav natančno. Jaz pa sem bil ponosen, da je moj dobri glas prodril noter do nje. Zravnal sem se, široko razprl nosnice in potresel z grivo.

»Kako je suh! Uboga žival! Slabo so mu plačevali njegovo udanost do Pavelce,« je rekla babica resno in očitajoče. »Le obdržimo ga, fantek, le obdržimo ga, ker so ga zapustili in spodili tam, kjer bi ga morali negovati in ljubiti! Pokliči Jernača! Pelje naj ga v hlev in mu da najboljše klaje!«

Jakec je ves vesel stekel po Jernača, ki je prišel takoj.

Babica: »Jernač, tule sta otroka pripeljala nekega osla. Deni ga v hlev in mu daj jesti in piti!«

Jernač: »Ali naj ga potem peljem k njegovemu gospodarju?«

Babica: »Ne, ker ga nima. Zdi se mi, da je tisti slavní Sivček, ki so ga po smrti njegove gospodinjice spodili od hiše. Prišel pa je v našo vas in moja vnuka sta ga našla zapuščenega na travniku. Pripeljala sta ga in zdaj ga bomo obdržali.«

Jernač: »Prav imate gospa, da ga obdržite. Sivček je najboljši osel v celi deželi. Slišal sem o njem pripovedovati take reči, da je res čudovito; rekli bi, da sliši in razume vse, kar ljudje govorimo. Le poglejte: Sivček, pojdi, greva na merico ovsa!«

Takoj sem se obrnil in šel za Jernačem.

»Čudovito!« je rekla babica. Res je razumel!«

Gospa je odšla v hišo, Jakec in Ivica sta me pa hotela še gledati in sta šla z menoj v hlev. Odkazali so mi prostor. V hlevu sta bila dva konja in še en osel. Jernač mi je lepo nastlal in Jakec mu je pomagal. Jernač mi je prinesel merico ovsa.

»Še, še, Jernač, lepo te prosim! Le pomisli, koliko je moral dirkati; zato je hudo lačen.«

Jernač: »Jakec, ti tega ne razumeš. Če mu daš preveč ovsa, bo postal preveč uren, potem ga pa ne boš mogel jahati, pa Ivica tudi ne.«

Jakec: »Saj je priden! Vseeno ga bova lahko jahala.«

Dala sta mi še eno veliko mero ovsa ter postavila zraven mene vedro vode. Bil sem žejen, zato sem najprej spil pol vedra. Nato sem pa pohrustal oves in se veselil, da me je našel in odpeljal dobri Jakec. Spomnil sem se tudi, kako grdo nehvaležna je bila mati Taškarca. Pojedel sem še šop sena, potem se pa zleknil na slamo in zaspal kot ubit.

9. Sivček zbolí.

Naslednji dan nisem imel drugega dela kakor da sem za eno uro nesel otroka na sprehod. Nato mi je Jakec sam nasul ovsa v jasli in čeprav ga je Jernač svaril, mi ga je dal toliko, da bi ga imeli trije osli zadosti. Jaz sem pa vsega sam pojedel in bil zadovoljen. Toda gorje! Tretji dan sem hudo zbolel in imel mrzlico. Bolela me je glava in želodec. To jutro nisem pokusil ne ovsa ne sena in sem obležal zleknjen na slami.

Jakec me je prišel pogledat in je rekel: »Oho, Sivček pa še leži! No, le vstani, le, zdaj je pa že čas. Dam ti ovsa.«

Poskusil sem se dvigniti pa takoj mi je glava omahníla nazaj na slamo, težka ko svinec.

»Moj Bog, Sivček je bolan!« je zavpil Jakec. »Jernač, Jernač, pojdi hitro sem! Sivček je bolan!«

»Pa vendar ne! Kaj mu pa je? Saj sem mu dal jesti že na vse zgodaj.«

Stopil je k jaslim, pogledal vanje in rekel: »Ovsa se še dotaknil ni, res je bolan. Ušesa ima vroča, in v bokih mu močno bije.«

»Kaj pa vse to pomeni, Jernač? prestrašeno zavpije ubogi Jakec.

»To pomeni, Jakec moj, da ima Sivček mrzlico, ker si mu dajal preveč jesti in da bo treba iti po živinozdravnika. Vidiš, saj sem ti pravil. Ubogi osel je veliko prestal to zimo in stradal, to se mu pozna na dlaki, pa tudi shujšan je.

Ko je na oslovski dirki preveč tekkel, se je pregrel. Treba bi mu bilo dajati prav malo ovsa in več trave, da bi se osvežil, ti si ga pa kar zasipal z ovsom.«

»Moj Bog, moj Bog! Ubogi Sivček, umreti boš moral! Jaz sem pa vsega tega kriv!« Začel je bridko ihteti.

»Ne boj se Jakec, poginil radi tega še ne bo. Samo s travo ga bo treba krmiti in pa kri mu bom puščal.«

»Pa ga bo bolelo, če mu boš puščal«, je fantek še vedno jokal.

»Ne preveč, saj boš sam videl. Takoj mu bom puščal, potem pa skočim po živinozdravnika.

(Dalje prihodnjič.)

REŠITEV UGANKE V 8. ŠTEVILKI.

»Vstal Kristus je!« iz temnih lin zvoniš,
ljudem veselja rože v srca vsem sadiš!

Izzrebana sta bila **Bolé Alojzij**, dij. 3. razr. kl. gimn. v Ljubljani in **Plevel Vinko**, uč. 4. razr. osn. šole v Zalogu. — Prvi dobi kipec majniške Kraljice, drugi pa lepo sliko.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Prečastiti g. urednik!

Kajne, saj ne boste hudi, če se še oglasi žiški »Lučkar«? Tudi v Žičah je precej »Lučkarjev«. Tretje leto sem že naročen na »Lučko«. Tako se mi je priljubila, da bi sploh ne mogel več biti brez nje. Zelo mi ugaja

povest »Uhač«. Tudi »Jezusove dneve« si prizadevam izpolnjevati. Moram Vam povedati, kako je kaj pri nas v Žičah. V božičnih počitnicah smo imeli otroci »Marijinega vrtca« duhovne vaje. Zelo koristno je bilo to za naše duše. Imeli so jih naš preč. g. župnik Anton Tomažič. Vsako tretjo nedeljo v mesecu imamo skupno sv. obhajilo. Popoldne imamo sestanek v dvorani, da se kaj lepega pomenimo in zapojemo kakšno pesmico. Tudi za ruske otroke molim, da bi jih Bog rešil strašnega gorja.

Veseli bi bili, ko bi nas prišli g. urednik enkrat obiskat.

Le pišite še kaj lepega v »Lučko«!

Prosim, da mi daste majhen prostorček v »Lučki«, da ne bo romalo pisemce v koš.

Sedaj pa pristrčno pozdravljeni od vseh žiških »Lučkarjev«!

Franc Strmšek

3. razr. Žiče pri Ločah.

Prečastiti g. urednik

Prvič se oglašam. Ne vem, kje bi začela pripovedovati. Toliko lepega smo letos v velikonočnih počitnicah doživele. Na cvetno nedeljo je bila blagoslovitev naše lepe zastave. Na veliki petek in soboto smo se Klarice vrstile in molile pri božjem grobu v dveh cerkvah, v uršulinski in v kapucinski. Na veliko soboto smo nastopile pri obeh procesijah. Pri večernem vstajenju v župni cerkvi, smo šle z gorečimi svečami v rokah in čisto blizu Jezusa smo bile. To je bilo lepo! Na belo nedeljo novo presenečenje. Dva gospoda sta nas obiskala in imela Klaricam in Marijinim vrtničarkam kino predstavo: Jezusovo življenje in trpljenje. V sredo kot za zaključek počitnic, pa ste nas počastili in razveselili Vi, preč. g. urednik s svojim lutkinim gledališčem. To je bilo spet gledanja in smeha do solz. Dobri Bog naj povrne vsem, ki se toliko trudijo z nami. Tudi me se bomo potrudile, da s svojo marljivostjo vsem svojim vzgojiteljem napravimo mnogo veselja.

Pristrčno vas pozdravlja in Vam hvaležno poljublja roko

Elica Ziherl,

V. r. dekl. osnovne šole v škofji Loki.

O Jezus, moja lučka ti!

O Jezus, moja lučka ti,
ti sveti skoz življenje mi.
Naj tvoja milost mene vodi,
da me svet ne pogubi.

O Jezus, moja zvezda si,
ki mi kažeš dolgo pot.
Naj tvoja sveta roka
váruje me vseh zablod.

O Jezus, jasna lučica,
le k Tebi si želi srce.
Blagoslovi, prosim, me
in daj, da v duši nosim te.

Le pridi, pridi Jezus k meni!
S svojo milostjo ostani v meni.
Samo, da si pri meni Jezus ti
mi druge sreče treba ni.

Verdnik Anica iz Kamnika.

Draga »Lučka«!

Vsak mesec prihajaš k meni in to že štiri leta. Težko pričakujem tvojega prihoda, a zato te takrat, ko te dobim, čitam z velikim veseljem. Tvoje povestice mi zelo ugajajo in želela bi jih še mnogo več.

Srčne pozdrave ti pošilja

Marica Rupena
učenka IV. raz. iz Maribora

Prečastiti g. urednik!

Vselej ko dobim Lučko, se je razveselim in prav hitro vanjo pogledam in prečitam lepe povesti od Marije in Jezusa. Potem pa mi pride na vrsto »Uhač«. To lučko že berem četrto leto. Pa sem tudi pogledala pošto malega Jezusa; videla sem kako Lučkarji pišejo. Namenila sem se, da tudi jaz pišem. Prosim, da me denete v Lučko.

Prisrčno Vas pozdravljam

Žavbi Elika
uč. osnovne šole Češnjice.

NEKAJ ODGOVOROV:

Jemec Janko iz Maribora. — Prejel sem Tvojo fotografijo. Kar postavite se ministrantje pri Materi milosti z g. cerkovnikom vred. Fotografije pa v »Lučki« ne morem priobčiti, ker je nekoliko medla, pa bi se obrazi dobro ne razlikovali. Bodi mi prav lepo pozdravljen!

Mazovec Tonči iz Kamnika. — Tvoja pesem »Materina želja« je pa take sorte, da jo raje v »Lučko« ne natisnem. Pa ne smeš biti huda, ker se Tvoji pesmici nisem prav nič smejal, ampak sem jo resno spustil v koš. Piši mi prav kmalu! Morda bi bilo lepo, če mi popišeš slovesnost 1. sv. obhajila v Kamniku. Pozdravljena!

Jamnik Julka iz Škofje Loke. — Tvoj spis pride v »Cvetje«.

Nered Fanči iz Rožne doline. — Za prijazno kartico se Ti toplo zahvaljujem. Pa kaj molí zame!

Urednik.

Za frančiškanske misijone iz Maribora:

Križarji in Klarice: Schönbaum Egon in Ivo za odkup zamorčka 10.-, Leber Ivan 10.-, Tkavc Ladisl. 2.-, Jemec Janko 2.-, Jemec Franček 2.-, Vidovič Anica 2.-, Ločičnik Zd. 2.50.-, Homan 3.-, Mučič 1.50.-, Lukeš 1.-, Čeh S. 1.-, Kristl 3.-, Golob 0.50.-, Andrejčič 2.-, Felber Ilse 2.-, Povalej 1.-, Rosina 5.-, Tosić 0.50.-, Kiffmann 1.-, Neger 2.-, Neger L. 0.50.-, Ubl Matilda iz krčevinske šole 1.-. — Skupaj 55.50 Din.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)